

Какво! грошъ оката ли казваш ти? другадѣ по 20 пари много; дѣ са намѣрваш ти?

— Тука въ Цариградѣ съмъ, отговори той сърдито; ако ви поноси. Много глѣчка нетрѣбва. Паритѣ или ще си зема виното назадъ.

— Недаваме по грошъ на оката, и земи си виното; отта-тъкъ молятъ.

Тогава крѣчмарѣтъ грабна мѣха, но тѣ извикахъ: стой какво правишь? вѣтрѣ имаше вино. Дай оката и отмѣри си 5-тѣ оки, а другото нека остане. Крѣчмарѣтъ нѣмаше какво да стори; той прѣмѣри 5 оки, зема си виното назадъ, и ги исплди на вѣнъ, безъ да знае горкѣйтъ, че го изиграхъ.

Оттамъ тѣ отидохъ, на втора и третя винопродавница,, дѣто направихъ сѣщето, докѣто си натѣкмихъ вино, което стана за пиене, безъ да са познава, че има въ него вода.

Тогава рече другѣйтъ: сега нарамчи пѣкъ ти човала и върви подирѣ ми за да намѣримъ хлѣба, спорѣдъ както са обрѣкохъ. Тѣй двамивата лѣжци отиватъ къмъ хлѣбарницата и онзи, който бѣше са обзаложилъ да намѣри хлѣбъ, той са спрѣ до една хлѣбарница и каза на другаря си: ти търсишь хлѣбъ, ето го земай колкото ти трѣбва. Завчасъ другѣйтъ разгрѣща човала и рече на хлѣбаря: дай самъ двацетъ хлѣба. Хлѣбарѣтъ готовъ на повеленіето му, приборѣ 20 хлѣба, които и нахвърга въ човала. Онзи задигна човала съ хлѣбовете и си замина, а другѣйтъ му поиска единъ огънь да си запали лулата. Сѣтѣ си трѣгна и той на друга страна.

— Кѣдѣ заминувашъ, *побратиме!* извика хлѣбарѣтъ, кой ще плати хлѣба?

— Който е земалъ хлѣбъ, обади са онзи.— Но той кѣдѣ отиде? Попита хлѣбарѣтъ.

— Зная ли го азъ? иди го търси.— Ти не си ли неговъ другаръ? рече пакъ хлѣбарѣтъ.

— Нито го познавамъ, каза лѣжецѣтъ; азъ си вървѣхъ на пѣтя, а той ма стигна и попита дѣ са продава хлѣбъ; азъ го доведохъ тука, и посочихъ му хлѣбарницата. Белкимъ ти не плати? Май и съ человѣкъ!

— Не познавашъ ли го ти кой е? рече хлѣбарѣтъ.